

byla, netoliko pro tu čest se v srdci nepovýšila, nýbrž dokonce se ulekla a z veliké stydlivosti všecka se zarděla a toho pozdravení nehodnou se býti pokládala. Protož pro veliký stud oči své k zemi sklopila a sama s sebou tato aneb podobná slova mluvila: Můj Bože, jaké jest to pozdravení? copak ten anjel myslí, že takové věci o mně, nejnehodnější osobě, povídá? má-liž mě, země červíčka, slavný nebeský kníže pozdravovati? Nazývá mě milostí plnou, já pak ani nejmenšího dobrého ve mně nemám. Práví, že Pán nebe i země ve mně přebývati bude, a já ta nejničemnější mezi vším stvořením jsem. Mám já požehnaná mezi ženami býti, která nejsem hodná jim řemínek u střevice jejich rozvázati? Ty a takové věci rozjímala sobě v ten čas Maria a čím dýle tím více se snižovala v své ničemnosti.

Když tehdy archanjel na nejsvětější Pannu dosti dlouho se díval, aneb její tak hlubokou ponížeností velmi se divil, začal naposledy laskavě k ní mluvit, řkoucí: Neboj se, Maria, neb jsi našla milost u Boha, ejhle, počneš v tvém těle a porodíš syna a nazůveš jméno jeho Ježíš. Tent' bude veliký a Syn Nejvyššího slouti bude. Ó Bože nebeský, kdož tuto vysloviti může, co ta slova v srdci Marie způsobily? Ó, kýmž svatý Lukáš, který to zvěstování dosti obšírně vypsál, jen jedním slovem na vědomí dal, co v ten čas Maria sobě počala, když anjel tak veřejně jí povídal, že ona jest tak šťastná Panna, která světa Spasitele má poroditi. Pověz medle, Maria, jak jest tobě v ten čas v tvém srdci bylo, když jsi to poselství slyšela. Já za to mám, že samá vypovědět nemůžeš, jak je tehdy s tebou se dalo, neb tak předivné mocnosti boží v sobě jsi cítila, že tvé srdce jich dostatečně postihnouti nemohlo. Divila jsi se sice napřed tomu pozdravení anjelskému, ale jak mnohem více nad těmito slovy jsi se divila. Protož když pro veliké podivení ani slova jsi mluvit nemohla, bezpochyby že zas poznova ten anjel laskavě s tebou mluvit začal v tento způsob:

Ó nejčistší Panenko, nediv se tak velice, ale raduj se, raduj a vesel se, neb hle, co jsi tak dávno žádala, nyní to vyplněno bude. Často jsi Boha prosívala, aby ti dopřál toho času dočekati, až by se Syn boží vtěliti ráčil. Ejhle, nyní ten čas jest přítomný, neb v tu chvíli Syn boží chce se vtěliti, jen chce-li ty k tomu svoliti. Vždy jsi žádala tu Pannu viděti, která jej má poroditi, a hle, samá ta, kterou Bůh k té milosti před všema jinýma vyvolil. Často jsi Boha žádávala, aby tvé oudy ostříhal a při dobrém zdraví zanechal, abys mohla ními té svatě Panně sloužiti a Synu božím na jejím klíně odpočívajícímu se klaněti. Ejhle, tu milost Bůh tobě dopřál a ty samá Syna božího na tvém klíně brzy spatříš. Těmi a těm podobnými slovy ten anjel mluvil s nejsvětější Pannou a to veliké tajemství jí světleji vyložil. Čemuž snadno se může věřiti, neb jak někteří pobožní učitelové píší a za to mají, že několik hodin pořád u ní ten anjel zůstal, totižto od západu slunce až do půlnoci, kdež teprva Maria odpověděla: Ejhle, dívka Páně.⁽¹⁾

Na ta slova tak velice se Maria podívala, že se sama téměř necítila, protože pro samou radost a sladkost hojně slzy začala vylivati, a sama u sebe myslila: Je-liž to

možná,
nehodně
výšit mi
ženě teb
vyvoliti,
opovrže
rozpak
Matkou
k takové
Ó, kdyby
Boha za
Když
zdržoval
jelu řecla
jest možn
také k to
Matkou l
státí se n
Jak ne
a hned p
tebe. Jako
na to já p
sloviti a v
Ducha sv
bití, to žá
toho před
aby tím b
neb moc
ten plame
tost, která
jest oheň
Potom
tož řekl k
své před s
ještě těhot
ta dobrá s
pannou p
nejsvětější
velikou po
člověkem